

hederne besvares enten med Ja eller Nej. Der er noget, der taler for, at den er rigtig, der er ogsaa noget, der taler derimod. Derimod mener jeg, at Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at foretage dette Skridt; at opheve den omtalte Lovbestemmelse, ganske bestemt maa besvares benægtende. Den Ordning, som blev tilsigtet ved Loven af 29. April 1913, og som gik ud paa en Ombygning af det nuværende Garnisonssygehus i Forbindelse med Opførelsen af et nyt Hospital for Søværnet, maatte siges at være forsvarlig, og jeg vil tilføje, at jeg er af den Mening, at den ogsaa var tilfredsstillende. Nu er det jo en selvfølgelig Ting, at en Ombygning af en ældre Bygning som Regel ikke kan give et saa godt Resultat som Opførelsen af en helt ny Bygning; det er givet, at hvis man opfører en ny Bygning, som det her tilsigtes, kan man forvente at faa noget bedre og mere fuldstændigt og tidssvarende. Men jeg gentager, at det forekommer mig, at det andet vilde have været tilfredsstillende. Jeg tør maaske til Belysning af denne Sag tillade mig at minde om, hvad der gik forud for Vedtagelsen af § 3 i den nu bestaaende Lov om Opførelse af et Hospital for Søværnet. I Maj 1912 blev der fremsat et Lovforslag her i dette høje Ting af den daværende Forsvarsminister, som gik ud paa, at der skulde foretages en Ombygning af Søkvæsthuset for ad den Vej at tilvejebringe Hospitalsplads for Søværnets syge. Det blev jo forelagt her tidligt paa Sommeren, sent i Samlingen, og der blev nedsat et Udvalg, som fik Sagen til Behandling. Der blev afholdt nogle faa Møder, og i disse kom det klart frem, at Stemmningen i alt Fald hos Udvalgsflertallet var imod at gaa den af Ministeriet foreslaaede Vej til at afhjælpe den Hospitalsnød, der vitterligt var og endnu er til Stede for Værnene. Og det gav sig Udtryk i en Beretning, som Udvalget afgav under 4. Juni 1912, og hvori der spørges, om det ikke vilde være rigtigere at opføre et for begge Værn fælles Hospital, og man henstiller saa til Forsvarsministeren at forberede Lovforslag om foreløbig at opføre et Hospital for Søværnet ved Siden af det militære Epidemisygehus ude ved Tagensvej. I Løbet af Sommeren fandt der nogle Forhandlinger Sted, hvortil ogsaa Medlemmer af Rigsdagen var tilkaldte af Ministeren, og gennem disse Forhandlinger blev det klart, at den daværende Forsvarsminister ikke kunde være med til det, som var Udvalgets Ønske; hellere end at opføre et særskilt Hospital for Søværnet og foretage Ombygning af Garnisons Sygehus, der senere

kom til, straks at opføre et nyt Hospital, der skulde være saa rummeligt, at syge fra begge Værn kunde optages deri. Men man gik saa den Vej, som nu har fundet sit Udtryk i Loven af 29. April 1913: i Stedet for at holde paa det første Forslag om at ombygge Søkvæsthuset at lade opføre et Marinehospital ude paa Søkvæsthusets Grund, hvad der nu er sket. Men hertil er at bemærke, at ved denne Ordning var i alt Fald for en lang Fremtid den Tanke, som Udvalgsflertallet havde: at opføre et Hospital for begge Værn, foregrebet. Som Sagen nu ligger, er der jo ikke megen Udsigt til, at det Ønske kan blive opfyldt. Og til dette Ønske knyttede sig tillige ogsaa Ønsket om, at man indenfor vedkommende Myndigheder skulde tage under Overvejelse, om ikke det vilde være bedre at vende tilbage til den tidligere bestaaende Ordning, som gik ud paa at have et fælles Lægekorps for begge Værn. Det var ogsaa det, vi vilde skabe en Mulighed for ved at ønske et nyt Hospital opført ude paa denne Grund ved Tagensvej; og for at gøre det overkommeligt, medens man i øvrigt kunde følge den Vej, Ministeriet havde anvist, vilde man indskrænke sig til først at opføre en Bygning, hvori man kunde indlægge Søværnets syge, og derefter kunde saa Tanken senere yderligere udvikles. Den daværende Forsvarsminister motiverede særlig sin Modstand mod at lade opføre et saadant Sygehus ved Tagensvej med, at Statens finansielle Stilling ikke tillod den betydelige Udgift — der blev regnet med 2½—3 Mill. Kr. —, som vilde være forbundet med Opførelsen af det nævnte Hospital, der skulde rumme ca. 600 Sygesenge, at Byggegrunden ved Tagensvej var for lille og uhensigtsmæssig formet, og at Beliggenheden var uheldig, særlig paa Grund af, at det militære Epidemisygehus, der allerede forefindes paa den nævnte Grund, vilde rumme en Fare for Patienterne i det almindelige Hospital, der saa skulde opføres. Jeg skal ikke for Øjeblikket komme nærmere ind paa en Undersøgelse af denne Motiverings Rigtighed og Velbegrundethed. Men Forholdet blev jo det, at vi maatte akkviescere ved Lovforslaget, som det forelaa, om Opførelse af et nyt Hospital, og efter Omstændighederne maa det ogsaa siges, at det var en tilfredsstillende Ordning. For dog imidlertid at faa en forsvarlig om end kun midlertidig Ordning af Hospitalsforholdene fremsatte Udvalgsflertallet Kravet om en Ombygning af Garnisons Sygehus i Rigsgade. Det stod os nemlig klart, efter hvad